

Ту поред нас – Свен Кезеле

ДОЛАЗАК

Жутим је стазама новима човјек корачати почео.
Плава му небеска капа бијаше пријатељем
и он напусти модро море своје домовине.

Он не пође у планину – отвори се срцу свијета
и божанскоме трагању у рукама људи.
На бедру је носио ожиљак – заборављен мајчински
стисак.

Од непроспаване ноћи тамна му се мрља
испод ока слила. Он је обрише прстом магије:
нестаду страхови прошлости, пропасти.

Загледан у црни уништења зуб
он отвори се зеленим стазама,
а модро ће море и планину у себи носити.

Он тражи љепоту у рукама људи, срцу свијета.

ПЈЕСНИКУ

Осјећам ли снагу и хладну студен?
Тај грумен у мени вјечито трепти.
Мој поглед је зелен, а образ румен
рјечито зборим кô црвени лептир.

Исконски рептил дуж моје мождине
у мождану срж сад улази, остаје
снажан кô вихор мужевне истине.
Вјетар витла, јечи, худо псето лаје.

Све се врти с тими звуки из дубине,
давни дуб живота грми изну́тра.
И стрпљиво чекам да се глас мој вине,
к сада и свеопћем, у румено сутра.

Предат ћу тијело, руке в руке свега,
оног вишњег што у мени говòри.
Пењах се в многе планине, на врх брега
откинух трули лист божанској кори.

И сав њежан послије таквог открића,
многих бѝтакā битак скован прича:
ганућа ми и сузе дадоше ријек,
пјесмин ме бескрајни тијек тад пусти у вијек.

ЉУТ САМ НА СВОЈУ ДРАГУ

Љут сам на своју драгу.
Јесам, и најрадије бих је к врагу послао
јер не јавља ми се читаве ноћи
и ја се плашим да је тко не љуби дивну, нагу
или да је отима у неограниченој злоћи,
такав анђелак ниједном скоту криво не би пао.

Не желим да ти нетко љуби бујне груди
или да те грли и од студи чува.
Кад само помислим да се други крај тебе буди,
да кад је ноћ глува с тобом бдије
и да те након што те подло и пакосно смува,
цијелу ноћ под плахтом покрива, брије и крије...

Патрицијо, твоје красне, плаве косе
односе и оне најсиловитије у пропаст страсти.
И оне богате и оне који просе
оставит ће голе и изгубљене части.

